

[Thorvil Kristensen.]

stres side give tilslutning til, at også vi følger De Forenede Nationers henstilling om at yde et bidrag til denne styrkes opstilling. Enkeltheder skal vi jo ikke drøfte i dag, det kommer senere.

Jeg skal anbefale at stemme for det fremsatte forslag til folketingsbeslutning.

Ole Bjørn Kraft: Med dette forslag om bidrag til en international styrke vil Danmark gøre sin indsats for at styrke den store verdensorganisation, til hvis virke der i alle folk har været stillet så store forventninger. Nogle af disse forventninger er blevet opfyldt, andre ikke.

De Forenede Nationer har været stillet over for opgaver, som de indtil nu ikke har været i stand til at løse. En af disse opgaver har været at skabe stabilitet og virkelig fred i det mellemste østen. Den våbenhvile, som det lykkedes at etablere, har været en ustabil hvile, der ofte er blevet afbrudt af militære aktioner af større eller mindre omfang, snart fra den ene side og snart fra den anden af de kæmpende parter. Den krise, som længe har luret i det mellemste østen, er nu blevet udløst i den situation, som på ingen måde er afsluttet, og som vi i dag står midt i.

Denne situation er blevet tilspidset ved begivenhedernes udvikling i Ægypten, i Jordan og i andre arabiske lande. Den er blevet fremkaldt af Israels frygt for fremtiden, af ustabiliteten omkring Suezkanalen efter nationaliseringen, og den har naturligvis været præget af de store økonomiske interesser, der knytter sig til hele dette område. Igennem nattens telegrammer er alle i vesten klar over alvoren i situationen. De har understreget og klarlagt en situation, der må styrke os alle i beslutningen om at yde en indsats til sikring af en fredelig udvikling. De understreger derfor betydningen og nødvendigheden af hurtig handling fra De Forenede Nationers side og af det initiativ, som er blevet tilvejebragt gennem den enstemmige resolution om oprettelsen af en international militær styrke, der kan overtage kanalens bevogtning og sikre en virkelig stabil våbenhvile efterfulgt af en fred.

Således som sagen ligger i dag, ved alle, at det har hast. Situationens alvor er jo

også blevet understreget af den kendsgerning, at der fra fransk og britisk side efter FN's vedtagelse foreligger et tilsagn om at ville begrænse aktionen. Det er derfor af den største vigtighed, at der hurtigt bliver tilvejebragt klarhed over tilslutningen til De Forenede Nationers styrke; jo før det sker, desto bedre.

I det udenrigspolitiske nævn gav derfor også alle demokratiske partier øjeblikkelig tilslutning til regeringens forslag, og jeg håber og tror, eller jeg ved, at denne tilslutning også vil blive givet her i tinget.

Vor debat finder sted på et tidspunkt, hvor hele situationen er under udvikling, hvor begivenhed hastigt følger begivenhed i hælene, og hvor situationen ikke længere alene drejer sig om en udvikling i det mellemste østen, men i virkeligheden omfatter forholdene i hele verden.

Vi er på ny i store begivenheders vold. På dette tidspunkt vil det derfor være både urimeligt og umuligt at fælde nogen endelig dom over, hvad der hidtil er sket. Det vil også være urigtigt at fremhæve nogen modsætninger her. Vi lever tværtimod i en tid, der kalder på det stærkest mulige sammenhold i vort folk, en tid, der kalder på den yderste vagtsomhed og dermed beredthed til at kunne møde kommende begivenheder. Hvad vi har oplevet i de sidste tre uger, har vist os, at intet på forhånd er givet, og at intet synes umuligt. At håbe det bedste og gøre, hvad vi kan derfor, men være forberedt på det værste er på ny blevet en sund leveregel for enhver nation.

Jeg sagde, at hvad der syntes umuligt, var sket i de sidste tre uger. Jeg tænker også her på, hvad der er sket i Ungarn. Her har vi set et undertrykt og forpint folk gribe efter friheden, et undertrykt og forpint folk, som i den yderste desperation, men også med en stærk frihedsvilje har søgt at afkaste en byrde, et åg, der var blevet alt for tungt. Har alt dette nu været forgæves? Alene det, at denne folkets opstand mod undertrykkelsen kunne finde sted, er et stærkt vidnesbyrd om de vældige kræfter, der gemmer sig i menneskeånden; og det har heller ikke været forgæves, at dette er sket, hvor store ofrene end har været, for det har endnu en gang fortalt alle folk om, hvor dyrebar friheden er, og også fortalt, at det er umuligt i det lange løb at tåle, at menne-